Nemzetek, 1. rész

4. lecke, 2. negyedév, 2025. április 19-25

Szombat délután Április 19.

Emlékezetes szöveg:

„És hatalom, dicsőség és uralom adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt tisztelje. Hatalma örökkévaló hatalom, amely nem szűnik meg, és királysága sem pusztul el. Dániel 7:14

Az új földnek az a része, amelyet a gonoszok lába taposott és beszennyezett a „rövid idő alatt”, megtisztul azáltal, hogy a tűz „Istentől leszáll a mennyből”, és elégeti őket és műveiket, míg azok, akik az új földet örökkévalóságig lakják majd, a „szent városban” és annak környékén lesznek megvédve. Jel 21:2.

És felvonultak a föld szélességére, és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost, de tűz szállt alá az égből, és megemésztette őket. És az ördög, aki megtévesztette őket, a tűz és kénkő tavába vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta is van, és gyötrődnek éjjel és nappal örökkön-örökké. A halál és a pokol pedig a tűz tavába vettetett. Ez a második halál, a tűz tava. Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, a tűz tavába vettetett. Jelenések 20:9, 10, 14, 15.

Mivel nemcsak a Sátán, hanem „aki nem találtatott beírva az Élet könyvébe, az is a tűz tavába vettetett”, a tóban lévő tűz egyszerűen folytatja ugyanazt a pusztítást, amelyet az a tűz végez, amely „Istentől a mennyből száll alá”. Jel 20:9. Az ezer év után, más szóval, a tűz, amely „Istentől száll alá a mennyből”, a „tűz tavát” (Jel 20:10) és minden bűnös örök megsemmisülését eredményezi. Erről a végső pusztulásról az ezredforduló előtti időszakot megelőzően lesz egy bemutató, amikor a fenevadat és a hamis prófétát a „tűz tavába” - az ezeréves sírjukba - vetik. És mivel a tűz természetesen nem ég tovább az ezer év alatt, ezért a kijelentés: „az ördög... a tűz és kénkő tavába vetetett, ahol a fenevad és a hamis próféta van” (Jel 20:10), azt mutatja, hogy van egy tipikus és egy antitipikus pusztulás is; a millennium előtti tűz tava a millennium utáni pusztulás típusa.

„És láttam egy új eget és egy új földet; mert az első ég és az első föld elmúltak.” A tűz, amely a gonoszokat emészti el, megtisztítja a földet. Az átok minden nyomát elsöpörjük. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottak előtt tartaná a bűn félelmetes következményeit. SW 1905. március 14., par. 14

„Visszatérve az élet fájához a rég elveszett Édenben, a megváltottak „felnőnek” a faj teljes termetéhez, annak ősi dicsőségében. A bűn átkának utolsó maradandó nyoma is eltűnik, és Krisztus hűségesei „az Úr, a mi Istenünk szépségében” fognak megjelenni; elméjükben, lelkükben és testükben Uruk tökéletes képmását tükrözve. Ó, csodálatos megváltás! régóta beszélnek róla, régóta remélnek, lelkes várakozással szemlélődnek, de soha nem értik meg teljesen.” SW 1905. március 14., par. 15

Vasárnap, április 20

Nimród és Ninive

Miután Ádám bűnbe esett, mit mondott neki az Úr? - „Mivel feleséged szavára hallgattál, azt tetted, amit nem kellett volna, és ettél abból a gyümölcsből, amit én megtiltottam neked, ezért átkozott a föld, nem ellened, hanem miattad.” A föld átkozott.

Mit mondott azonban Isten? - „Arcod verejtékében fogod enni a kenyeredet életed minden napján; vagyis a te érdekedben most nehézségekbe ütközöl a megélhetésedben, és akár meg is békülhetsz vele”. Bár az embernek nem ez volt a sorsa, mielőtt vétkezett volna, ez lett a sorsa, amint kivették a kertből, amint kiérdemelte az átkot.

„De” - kérdezitek - ”miért volt Isten szándéka, hogy mindannyian nehézségeken és bánaton menjünk keresztül, mielőtt visszavesznek bennünket az Édenbe? Ha vissza akar minket vinni, akkor miért nem tette ezt már az elején, Ádám idejében?”

Ha Isten megengedte volna, hogy Ádám és Éva a kertben maradjon, miután vétkeztek, és továbbra is hozzáférhettek volna az „élet fájához”, akkor ezáltal bűnös életüket bűnös állapotukban állandósította volna. Milyen szörnyű dolog lett volna ez - a bűnösöknek örökkön-örökké élniük kellett volna! És ha megkímélte volna őket és leszármazottaikat a megpróbáltatásoktól és a haláltól, akkor sem jöhettek volna rá, hogy milyen a bűnös élet, nem, éppúgy nem, mint a tékozló, mielőtt átment volna a kicsapongáson, a csődön, a kemény munkán és a szegénységen.

„De - mondjátok -, ha az Úr nem hozhatta volna be Ádámot és Évát a kertbe, mielőtt előbb átment volna a halálon és a feltámadáson, vajon meg kellett-e átkoznia a földet, és arra kényszerítenie őket, hogy a homlokuk verejtékével keressék meg a kenyerüket”? És miért kellett elérnie, hogy 6000 éven keresztül bánatukban egyék a kenyerüket? - Mert mindazoknak, akik valaha is belépnek a Királyságba, visszakerülnek az Édenbe, előbb magukhoz kell térniük, mint a tékozlónak, mert mindenkit rá kell vezetni arra, hogy felismerje, hogy minden, ami a kerttől távol van, nem más, mint disznótor.

Mivel a munka nélkülözhetetlen, és mivel a bűnösök természetüknél fogva nem szeretnek dolgozni, a tövisek és a tövisek azért lettek teremtve, hogy rákényszerítsék őket, hogy munkába menjenek a megélhetésükért. Ha az ellenszenves gyomokat a földben hagyjuk, és szórakozással töltjük az időnket, akkor azok elfojtják a termést, és a tékozlóhoz hasonlóan éhínség lesz rajtunk. Tehát, nincs munka, nincs étel. Isten, aki tudja, mi a legjobb számunkra, úgy alkotta meg, hogy a megélhetésünket a nehéz úton keressük, hogy egész nap dolgozzunk, kevés pihenéssel.

Akik magukhoz térnek, azoknak a munka öröm. Csak a bolondok gyűlölik a munkát.

Olvassátok el az 1Mózes 10:1-12-t. Itt a Biblia bemutatja a Biblia számos kulcsfontosságú politikai szereplőt, amelyek a Biblia további részében is megtalálhatók, köztük Ninivét és Babilont. Tekintettel arra, amit e városok későbbi szerepéről tudunk, mire következtethetünk ezekből a szövegekből?

Nimród királyságának kezdete „Bábel”, vagy ahogy görögül van, „Babilon” volt. Uralkodása a síkság négy városára terjedt ki; nevezetesen Babilonra, Erechre, Akkádra és Kálnára. Ha az olvasó fellapozza az 1Mózes 10:1-8-at, és figyelmesen megszámolja a Noé családjából a bárkából való kijövetel után az özönvíz idején született személyeket Nimród születéséig, akkor észreveheti, hogy Nimród a 26. személy, aki az özönvíz után született. A város helye Sínárföldjén volt , ahogyan az 1Mózes 11:2-ben olvasható: „És lőn, amint keletről jöttek, hogy találtak egy síkságot Sínár földjén, és ott lakoztak”.

A Bábel (görögül Babilon) elnevezés a bábeli torony építésének idejéből származik, amely után Isten a beszéd sokféleségével összezavarta a sokaságot. Dániel szerint Babilon fővárosa ugyanezen a síkságon állt: „És az Úr kezébe adta Jójákimot, Júda királyát [Babilon királyát], ... amelyet a Sínár földjére vitt .” (Dán 1:2.) Babilont tehát közvetlenül az özönvíz után alapították, talán valahol i. e. 2400 és 2300 között, és mint egyetemes birodalom i. e. 400 vagy 500 között érte el fénykorát, Babilon fejlődése során mintegy 1800 évet vagy még többet emésztett fel. Bizonyára senki sem gondolná, hogy Babilon nagyon gyors tempót diktált az ókori világ meghódításában.

Sineár pusztájának lakói nem hittek Isten szövetségében — abban, hogy nem bocsát többé özönvizet a földre. Sokan közülük Isten létezését és az özönvizet természetes okoknak tulajdonították. Mások hittek egy felsőbbrendű lényben, aki elpusztította az özönvíz előtti világot, de fellázadtak ellene, akárcsak Kain. Egyik céljuk a torony építésével az volt, hogy bebiztosítsák magukat egy újabb özönvíz esetére. PP 89.1

Hétfő, április 21

Ábrahám elhívása

Olvassátok el az 1Mózes 12:1-9-et. Miért hívta el Isten Ábrámot (a későbbi Ábrahámot) szülőföldjéről?

Miután Bábel tornyának építői szétszéledtek, a bálványimádás újra majdnem általános lett. Az Úr végül hagyta, hogy a konok törvény- szegők saját gonosz utaikat kövessék. Sém családjából pedig kiválasztotta Ábrahámot, hogy megőrizze törvényét a jövő nemzedékek számára. Abrahám a babonaság és a pogányság légkörében nőtt fel. Atyja családjának tagjai is, akik még őrizték Isten ismeretét, engedtek a környező befolyás csábjának, és Jahve helyett "idegen isteneket" szolgáltak. De az igaz hit nem tűnhetett el a földről. Isten mindig megőrzött egy maradékot az Ő szolgálatára. Ádám, Séth, Énókh, Methusélah, Noé, Sém korszakról korszakra töretlenül megőrizte Isten akaratának drága kinyilatkoztatásait. Tháré fia lett e szent megbízatás örököse. Hiába csalogatta mindenfelől a bálványimádás. E hívő a hitetlenek között, akit nem tudott megrontani az eluralkodó hitehagyás, rendíthetetlenül imádta az egy igaz Istent. "Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt" (Zsolt 145:18). Isten közölte akaratát Ábrahámmal; világosan megismertette törvénye kívánalmaival és a Krisztus által megvalósuló megváltással. PP 93.1

Mindannyian ismerjük a történetet, hogy amikor Isten elhívta Ábrahámot, hogy hagyja el hazáját, és menjen egy ismeretlen földre, Isten megígérte, hogy fiút ad neki. Valami huszonöt év telt el, és még mindig nem volt kilátásban a fiú érkezése. Sára ekkor már körülbelül kilencvenéves volt (1Móz 17:17). Ezekben az években, amikor Ábrahám és Sára fiúra várt, Hágár Ábrahám felesége lett, és általa született meg Izmael. Sára tehát az elhagyott (félretett) asszony, Hágár pedig az, akinek férje van. Ennek megfelelően az Ézsaiás 54:1 allegorikusan erről a két asszonyról és gyermekeikről beszél.

Olvasd el az 5Mózes 4:5-9-et. Mit mondott az Úr Ábrahám gyermekeinek, annak a népnek, amely az Isten által Ábrahámnak tett ígéret beteljesedése lett?

Isten azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádását és szolgálatát megtagadó népeket uralmuktól megfosszák. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban Isten önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint reá, élhessen. Mindazoknak, akik a kanaánita Ráhábhoz és a moábita Ruth-hoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, Isten választott népével kellett volna egyesülniük. Izraelnek, amint szaporodott, ki kellett volna határait szélesítenie, mígnem birodalma felöleli az egész világot. {COL 290.1}

Amit Isten Izráel, a választott nép által akart tenni a világért, ma megvalósítja egyházával. Kiadta ,,a szőlőt... más munkásoknak", a szövetségét megtartó népének, akik hűségesen "beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében". Az Úrnak mindig voltak a földön hűséges képviselői, akik magukévá tették érdekeit. Istennek ezek a tanúi a lelki Izráel közé számítanak, és Jahve teljesíti nekik ősi népének tett minden szövetségi ígéretét. Isten egyháza ma szabadon viheti előre, egészen a befejezésig, az elveszett ember megváltására készített mennyei tervet. Hosszú századokon át Isten népét korlátozták szabadságában. Nem hirdethették az evangéliumot a maga tisztaságában. A legszigorúbb büntetésekkel sújtották azokat, akik áthágni merészelték az emberi rendelkezéseket. Ennek következtében az Úr nagy erkölcsi szőlőskertje majdnem teljesen parlagon hevert. Az emberek nélkülözték Isten Igéjének világosságát. Félő volt, hogy a tévelygés és babona sötétsége elfeledteti az igaz vallás nyújtotta ismeretet. Isten földi egyháza olyan fogságban volt e sokáig tartó, könyörtelen üldözés idején, mint Izráel babiloni száműzetésekor. PK 444.1

Április 22, kedd

Megkapod, amit kértél

Olvassátok el az 1Sámuel 8:4-18-at. Mit gondolsz, miért találták vonzónak a vének a király gondolatát? Milyen módon esünk mi is hasonló kísértések áldozatául?

„Sámuel kormányzása alatt a nemzet virágzott, a rend helyreállt, az istenfélelem előmozdult, és az elégedetlenség szelleme egy időre megfékeződött. De az évek előrehaladtával a próféta két fiát nevezte ki segítőinek. A fiatalembereket Beersebában helyezték el, hogy igazságot szolgáltassanak a nép között az ország déli határának közelében. EP 437.4

„Nem bizonyultak méltónak, hanem „elfordultak a haszon után, és kenőpénzt fogadtak el, és elferdítették az ítéletet". Nem másolták apjuk tiszta, önzetlen életét. Bizonyos mértékig túlságosan elnéző volt a fiaival, és ennek eredménye meglátszott a jellemükön. EP 438.1

„Így ürügyet szolgáltattak a régóta titokban vágyott változás sürgetésére. „Izrael minden vénje összegyűlt, és Sámuelhez mentek Rámába, és ezt mondták neki: „Íme, te már öreg vagy, és fiaid nem a te utadon járnak; most csinálj nekünk királyt, hogy úgy ítéljen minket, mint minden népet.”” A királyok nem voltak hajlandóak megtenni ezt. Ha fiainak rossz útját megismerte volna, késedelem nélkül eltávolította volna őket, de a kérők nem ezt kívánták. Sámuel látta, hogy valódi indítékuk az elégedetlenség és a büszkeség volt. Sámuel ellen nem tettek panaszt. Mindenki elismerte a kormányzásának feddhetetlenségét és bölcsességét. Az idős próféta nem tett szemrehányást, hanem imádságban az Úr elé vitte az ügyet, és egyedül tőle kért tanácsot.” EP 438.2

“Úgy mint a többi népek”. Az izraeliták nem látták be, hogy különös kiváltság, megkülönböztetett áldás volt rájuk nézve, hogy nem kellett úgy élniük, mint a pogányoknak. Isten azért különítette el őket minden néptől, hogy különleges kincsévé tegye őket. Ők azonban semmibe vették ezt a magas kitüntetést, és királyt akartak, mint ahogy más nemzetnél volt. Istennek úgynevezett népe között még ma is fenn áll az a kívánság, hogy gyakorolhassák a világi szokásokat. Az Istentől való eltávolodás arányában kívánkoznak a világi előnyök és megbecsülés után. A keresztények állandóan azok utánzására törekednek, akik a világ istenét imádják. Sokan állítják, hogy jobban tudnak hatni az istentelenekre, ha elvegyülnek közéjük és utánozzák szokásaikat. De akik így cselekszenek, elszakadnak az erő örök forrásától. Mert ha barátkoznak a világgal, Isten ellenségeivé lesznek. Földi kitüntetések miatt feláldozzák azt a végtelenül nagy megtiszteltetést, amellyel az Isten megtiszteli azokat, akiket “[...] a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el” (1Pt 2:9), hogy hirdessék az Istennek hatalmas dolgait. PP 566.1

Szerda, április 23

A pogányok uralkodói

Olvassátok el a Máté 20:25-28-at. Milyen hibára figyelmeztette Jézus a tanítványait, hogy kerüljék el a keresztény egyház munkájának megalapozását?

„Különbségnek kellett lennie az ő országa és a világ országai között. „A pogányok fejedelmei” nagyravágyóak voltak, és hely és hatalom után törekedtek; de az e tekintetben tanúsított magatartásuk a nagyságról alkotott hamis elképzelésekből és az emberi szív büszkeségéből fakadt. Krisztus tanítványai között a dolgok egészen más állása volt. Az embernek nem volt szabad a testvérei feletti uralomra törekednie, és nem volt szabad arra törekednie, hogy Isten öröksége felett úr legyen. ST 1885. január 15. 8

„Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy szolgáljon, és hogy életét adja váltságul sokakért”. Ő, a Mesterük, példát mutatott nekik a másokkal való önzetlen törődésben. Ő volt a menny ura, és az angyalok engedelmeskedtek a szavának; mégis leereszkedett, hogy magára vegye az emberi természet gyengeségeit és gyarlóságait, hogy az ember példáját élje, és az ő áldozatát halja meg. Amíg a földön volt, nem választotta magának a gazdagságot, a dicsőséget és a kellemes társaságokat; hanem az életét alázatos parasztok között töltötte, a rászorulók és a szenvedők szükségleteinek gondozásával. Nem riadt vissza attól, hogy kapcsolatba kerüljön a legelesettebbekkel és bűnösökkel; a bűnbocsánat és a béke örömhírét hirdette mindazoknak, akik a Mennyország kegyes és nagylelkű feltételei szerint elfogadták azt. És a tanítványoknak a szolgálatukban az ő példáját kellett követniük. ST 1885. január 15. 9

A nagy leckét, amelyet Jézus tanított ezekre az alkalmakra, Pál apostol így fogalmazza meg: „Legyetek egymáshoz kedvesek testvéri szeretettel, egymást becsülettel előnyben részesítve". A tanítványok egy olyan iskolában voltak, amelyben Krisztus volt a tanító; és azoknak, akik hajlandóak voltak meglátni saját hibáikat, és igyekeztek javítani jellemükön, bőséges lehetőségük volt rá. Folyamatosan sorra kapták a tanításokat, tanításról tanításra, amelyek megmutatták nekik, hogy a szelídség, az alázatosság és a szeretet elengedhetetlen a kegyelemben való növekedéshez, és ahhoz, hogy alkalmasak legyenek arra a munkára, amelybe hamarosan belekezdtek. ST 1885. január 15. 10

Csütörtök, április 24

Pogányok Világossága

Mit tanítanak nekünk a következő szakaszok arról, hogy Isten milyen szerepet szánt népének ebben a világban?Hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket magunkra?

(a) 4 Mózes 14:17–21
Az Úr még mindig hasonló módon cselekszik annak érdekében, hogy megdicsőítse nevét és az embereket rávegye igazsága felismerésére. Amikor azok, akik arról tesznek vallomást, hogy szeretik Őt, de panaszt emelnek intézkedése ellen, megvetik ígéreteit, engednek a kísértésnek és a gonosz angyalokkal egyesülnek Isten terveinek meghiúsítására, akkor az Úr gyakran úgy alakítja a körülményeket, hogy bár nem rendelkeznek igazi bűnbánattal, mégis győződjenek meg bűnös voltukról és ha kényszeredetten is, de ismerjék el életútjuk gonoszságát és azt, hogy Isten igazságosan és jóságosan bánik velük. Isten így ellenerőket hoz működésbe a sötétség munkáinak leleplezése céljából. Bár az a lelkület, amely a bűnös út követésére sarkallta őket, nem változott meg alapvetően, de e bűnösök beismerései Istent dicsőítik meg és igazolják megtámadott és hamis színben feltüntetett szolgáit. Így lesz ez akkor is, amikor Isten kiönti majd haragját: "Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, Hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, akik ő közöt- tök istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedetéért” (Júd 14- 15). Minden bűnösnek, akit Isten odarendel, meg kell látnia és el kell ismernie az Úr ítéletének igazságos voltát. PP 356.2

(b) Ézs. 42:6

Más szóval, azok (Izraelből), akik a 144 000 pecsételő üzenetét hirdetik a gyülekezetnek, a pogányok között is hirdetik Isten dicsőségét, így lesznek az Ő üdvössége a föld végéig, és „minden [testvérüket] áldozatul hozzák az Úrnak minden nemzetből”. Ézs 66:19, 20.

Ézs 49:6. - Ennek az íráshelynek az az idő volt a típusa, amikor az apostolok végül azt az utasítást kapták, hogy a zsidók mellett a pogányoknak is hirdessék az evangéliumot. Jákob törzseinek felemelése pedig azt jelenti, hogy először az első gyümölcsöket kell felemelni, 144 000-et - 12 000-et Izrael minden törzséből (Jel 7:3). Továbbá, hogy világosság és üdvösség legyen a föld végső határáig, azt jelenti, hogy Isten ezen utolsó napi szolgáinak be kell fejezniük az evangéliumi munkát, hirdetniük kell a Királyság evangéliumát az egész világon, hogy tanúságot tegyenek minden nemzetnek, és így hozzák el a véget (Mt 24:14).

A mi kiváltságunk tehát nemcsak az, hogy Isten világosságát elvigyük a felekezethez, ahol a nagy szellemi aratás „első gyümölcsei” (a 144 000 - Jel 14:4) vannak, hanem még az is, hogy ugyanezt a világosságot elvigyük a második gyümölcsökhöz, a nagy sokasághoz, akik minden nemzetből összegyűlnek, olyan sokasághoz, amelyet senki sem tud megszámlálni (Jel 7:9).

Akik így kiváltságosak, azok, amint maga Isten tanúsítja, Jákob leszármazottai, „Izrael elveszett törzsei”, akik most jönnek a világosságra.

Ézs 60,3 - Most mi vagyunk a világ leghomályosabb népe, de már itt van az a nap, amikor a legjobban megismerhetőek leszünk. Itt van az a biztos ígéret, hogy ha most felkelünk a leülésből, és erőfeszítéseket teszünk, hogy elérjük Isten számunkra kitűzött célját, akkor az eredmény az lesz, hogy a pogányok a mi világosságunkhoz, a királyok pedig a mi felemelkedésünk fényességéhez fognak jönni. Ez az elfogadható nap számotokra.

(c) Jel 18:1-4 - A hangos kiáltás

Láttam a mennyben angyalokat fel-alá járni és hol leszálltak a földre, hol újra felszálltak a mennybe; különösen fontos eseményre készültek elő. Majd láttam, hogy egy hatalmas angyal megbízást kapott, hogy leszálljon a földre és egyesítse hangját a harmadik angyaléval és adjon nagyobb erőt és súlyt üzenetének. Ez az angyal nagy hatalmat és dicsőséget nyert, és midőn alászállt a földre, dicsősége beragyogta azt. Az angyal, kinek fényessége mindenhova elhatott, fennhangon kiáltotta: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon s lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé és gyűlöletes madarak tömlöcévé.” A Babilon bukásáról szóló mennyei üzenet, melyet a második angyal hirdetett, megismételtetik, kiegészítve mindama romlottság megemlítésével, ami 1844 óta lopódzott be az egyházakba. Az angyal munkája éppen jókor jön, hogy a harmadik angyali üzenet utolsó nagy munkájához csatlakozzék, s azt hangos kiáltássá növeli. Isten népe így készül elő, hogy megálljon a kísértés órájában, amely csakhamar eljövend. Láttam, hogy nagy világosság nyugodott meg rajtuk s mindnyájan egyesültek, hogy bátran hirdessék a harmadik angyal üzenetét. {EW 277.1}

Angyalok küldettek el, hogy a hatalmas angyalt támogassák munkájában s a következő, mindenüvé elható kiáltásra lettem figyelmessé: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben és ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak s megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.” Úgy látszott, hogy ez az üzenet a kiegészítő részét képezi a harmadik angyal üzenetének és éppúgy csatlakozott ehhez, amiképpen az éjféli kiáltás 1844-ben a második angyali üzenethez. Isten dicsősége pihent meg a várakozó szenteken, akik félelmet nem ismerve hirdették az utolsó ünnepélyes intelmet és Babilon bukását. Felszólították Istennek népét, hogy fussanak ki Babilonból, nehogy részesei legyenek rettenetes végzetének.

További tanulmányozásra- A hét leckéjének összefoglalása

A szombat délutáni lecke első szüleink bukásáról, a világi kormányok egymásutánjáról és a Föld bolygó irányítására irányuló emberi kísérletről szól. Rámutat Isten kormányának győzelmére a Jelenések könyvében, valamint az emberi nyomorúság és szenvedés végső megoldására.

A vasárnapi lecke Ádám és Éva kiűzésével foglalkozik az Édenkertből és az őket követő nemzedékekkel, egészen Babilon, a Föld bolygón leghosszabb ideig létező birodalom kialakulásáig.

A hétfői lecke Ábrahám elhívásáról szól egy bálványimádó nép közül, hogy Istent szolgálja és az Ő képviselője legyen a világban. Hasonlóképpen rámutat Izraelnek, Isten népének elhívására, hogy tegye ismertté az Ő útjait, és hirdesse dicsőségét a nemzetek között. Az ősi Izrael kudarca nem akadályozza meg Isten tervét. „Amit Isten Izraelen, a választott népen keresztül szándékozott megtenni a világ számára, azt végül a mai földi egyházán keresztül fogja megvalósítani". PP 119.1

A keddi lecke megemlíti, hogy az ősi izraeliták olyanok akartak lenni, mint a nemzetek, amikor királyra vágytak. Ez azt mutatja, hogy elégedetlenek voltak Istennel, mint vezetőjükkel, és vonzódtak e világ dolgaihoz. Minket ma arra figyelmeztetnek, hogy ne ismételjük meg az ő hibáikat.

A szerdai lecke a pogányok uralkodóival foglalkozik. Önző uralmukat szembeállítja Isten igazságos uralmával, és figyelmeztet bennünket, hogy ne hozzunk létre egyházi szervezeteket világi elvek alapján.

A csütörtöki lecke azzal zárja a heti tanulmányt, hogy elhívásunk a pogányok világossága, hogy hirdessük Isten dicsőségét. Ez a munka akkor fog végleg beteljesedni, amikor Isten elpecsételi a 144 000 első gyümölcsöt (Jel 7:1-4, Jel 14:1, 4, 5), és összegyűjti a nagy sokaságot, a második gyümölcsöt (Jel 7:9) minden nemzetből.

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org